

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

Independentisme zen

L' independentisme viu en un estat permanent d'hipocondria. Està preocupat tothora per la salut i es pren cada dos per tres la pressió. Es palpa la panxa, sent un dolor a l'esquena, avui té migranya, ahir tenia palpitations, demà li rodarà el cap. Uns dies aniria a urgències i els altres no vol ni sentir parlar de metges. Anem bé? Vols dir que ens en sortirem?

RES DE NOU. En política, tot isme sol fer referència a un moviment, doctrina o sistema que, pels que s'hi senten compromesos, expressa l'aspiració a un horitzó de plenitud. I sovint la seva defensa deriva en un sentiment de manca que porta a estats d'ansietat i a tota mena de malalties psicosomàtiques, poc o molt greus. El catalanisme també provocava aquesta mena de patologies, però es vivien amb menys estrès perquè l'horitzó era més lluny i més imprecís. Tanmateix, a més d'heretar-les totes, l'independentisme les ha agreujat a causa de la impaciència per veure realitzat un somni que ara és ben concret i que ha fet de la variable temps un factor determinant del seu èxit. És per això que, sense voler-me atorgar el títol de psiquiatre nacional, però per ajudar a fer minvar l'ansietat, i en aplicació d'una mena d'independentisme zen, ofereixo la meva diagnosi i teràpia.

PRIMER, no és raonable dubtar de la determinació del Govern a l'hora de complir el seu compromís de portar-nos a la independència. Les dificultats són enormes i arribar al pas final depèn, també, de la capacitat de governar bé els assumptes quotidians i de fons que li corresponen. Per al Govern, l'administració de les paraules i dels silencis és complexa. La coalició que el forma i el suport precari que té al Parlament ho fan tot més difícil. L'independentisme parlamentari té raons que la raó independentista no comprèn... Deixem fer.

SEGON, des del 27-S la societat civil sobiranista, principalment l'ANC i Òmnium, ha entrat en una nova etapa i ha de redefinir el seu paper. Un objectiu gens fàcil, particularment a l'ANC, amb una estructura horitzontal molt útil per mobilitzar el país però de gestió quasi impossible per definir estratègies consistents. Presa fàcil de les organitzacions polítiques de cultura entrista, la preservació de la seva pròpia independència és condició de supervivència. No ha de ser un govern a l'ombra, i cal que es dediqui a mantenir ferma l'esperança i a ampliar-la, dotant-la de dignitat més que recorrent a tàctiques mel·líflues de seducció.

MANOLO GARCÍA

.....
La lluita per aconseguir la independència no pot estar condicionada al futur model de país. És una qüestió prèvia, de dignitat

TERCER, estem massa pendants d'Espanya i això fa perdre la capacitat d'iniciativa del país per establir els seus propis desafiaments. Ha arribat un moment que les decisions del Tribunal Constitucional ja no són un esperó per a ningú, sinó la cançó de l'enfadós. No mantenen la tensió alta: són sangoneres, i ens dessagnen. L'antiespanyolisme no porta enlloc. En canvi, sí que cal evitar que els mitjans de comunicació del país, encara tan hispanodependents, aigualeixin la relativa emancipació mental aconseguida els darrers anys.

QUART, no hem de repetir el conte de la lletera, discutint què en farem de la sobirania abans de tenir-la. Confiem plenament que el país, quan arribi el moment, sabrà decidir democràticament i en llibertat què en vol fer. Al capdavant, la lluita per aconseguir la independència no pot estar condicionada al futur model de país, sinó que és una qüestió prèvia, de dignitat.

FINALMENT, és cert que la fragmentació dels lideratges polítics, populars i intel·lectuals, i la diversitat de discursos, produeix desconcert. N'hi ha per a tots els gustos, cosa pròpia d'una societat diversa com la nostra. Però ens falta capacitat per discernir entre els oportunistes, els mitges tintes i els caps calents. La voluntat d'independència ha de ser, també, un lluita per la qualitat d'aquesta aspiració.